

Когато си останал без дъх, не можеш да симулираш, че не си – си мислеше Горски, докато гледаше танцорите след онова гонене във втората част.

Не че много ходеше на театър.

Сутрин – рано – като сомнабул – оправяй се – ходи на работа – стой там осем часа, върши неща, в които не виждаш смисъл – с единствената мисъл, че все пак в деня на заплатата светът изглежда по-добре.

Горски като че ли водеше два съвършено различни живота – единият в Концлагера, както понякога наум наричаше офиса – където винаги, каквото и да се случеше – той се чувстваше използван.

И другият живот - когато вечерта работата най-накрая приключеше. Тогава Горски отиваше да се види с приятели, да изпият по нещо, понякога играеха тенис на маса, понякога – малко трева – седяха по градинките с цигари и бира и си говореха на своя си език. Обичайните позастаряващи момчетии.

Понякога запиванията продължаваха до късно – онези – между другото ставащи все по-редки моменти – когато усещането за свобода не се спихваше с разотиващи се малко по-малко френдчета:

„Аре, чао, копелета.”

„Да, бе, ставам рано утре за бачкане.”

„Е, не. Ще ходя и аз. Аре.”

Точно днес се беше събудил 20 минути преди работа: стана, облече се като виелица, хукна по улицата и с полуотворени очи се бухна в трамвая, който по случайност беше точно този, който му трябваше. Усещаше се препил, препушил, не се сещаше какво точно каза на онова момиче снощи и дали той обърка нещата или тя действително трябваше да си ходи. Мислеше, че се беше прибрал след това сам, но изпитваше някакво чувство на вина – усещаше, че нещо е направил не както трябва, и изобщо се възприемаше като най-изпадналият тип на вселената.

Пристигна с десет минути закъснение в офиса, което беше живо чудо. Всъщност никой не беше забелязал. Когато седна на стола си, Горски усети луфта между двата си живота да го блъска силно в носа. Беше като че ли току-що се е съблякъл гол и пред всички е влязъл в една друга черупка на Горски с маската „работа”, която си стоеше тук, пред компютъра.

В 9 и 12 минути започнаха да го занимават със задачките от деня – сериозно, последователно и рутинно. Както всякога, като че ли не бяха забелязали – а може би наистина не бяха – че той е най-празният човек, че току-що беше преминал Вододела и беше започнал нов живот. Горски се усмихна цинично.

Вечерта не отиде да се види с приятели, отиде на театър. Първото нещо, което му попадна в афиша. Танцово представление. Никой нямаше да повярва.

„Напускам – да!” – си мислеше, докато слушаше миговете задъхана тишина на сцената.

На следващия ден отиде, получи си заплатата, каза довиждане, върна заемите на приятели, взе в една раница малко дрехи, хавлиена кърпа и спален чувал и се запъти на стоп. Не знаеше накъде. Просто тръгна.